

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กีฬาเป็นสิ่งจำเป็น และมีบทบาทสำคัญยิ่งในการพัฒนาคุณภาพชีวิต และประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันแล้ว การกีฬายังนับว่ามีส่วนช่วยในการสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง และประเทศชาติได้มากอีกอย่างหนึ่ง นอกเหนือจากการนำกีฬามาเป็นสื่อให้คนได้ออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพของตน ดังพระบรมราโชวาทของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชฯ ตอนหนึ่งความว่า

การกีฬาเป็นจุดประสงค์พื้นฐานที่จะส่งเสริมความสามารถของนักกีฬา ให้แสดงฝีมือในเชิงกีฬา กีฬานับว่ามีความสำคัญทางอื่นด้วยคือ ทางสังคม อีกทั้งยังก่อให้เกิด ความเจริญของบ้านเมือง โดยเฉพาะการกีฬาระหว่างประเทศ ก็ยังเพิ่มความสำคัญมากขึ้น ฉะนั้นการกีฬามี ความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชีวิตของแต่ละคน และชีวิตของบ้านเมือง ถ้าปฏิบัติกีฬาอย่างถูกต้องมีความสามารถ และประสิทธิภาพ ก็จะช่วยชื่อเสียงแก่ตน และแก่ประเทศชาติ ถ้าปฏิบัติกีฬาด้วยความเรียบร้อย ความสุภาพกีฬาที่มีชื่อเสียง และส่งเสริมความสามัคคีในประชาชาติ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2531)

นอกจากนี้แล้วกีฬายังเป็นที่นิยมของประชาชนทั่วไป จนปัจจุบันกีฬาได้กลายเป็นธุรกิจที่ทำรายได้ที่งดงามอีกอาชีพหนึ่ง ด้วยความสำคัญของกีฬาดังกล่าวจึงได้มีความพยายามที่จะพัฒนา กีฬาที่มีประสิทธิภาพสูงสุดทั้งในภาครัฐ และเอกชน ซึ่งในส่วนองรัฐบาลแล้วได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการพัฒนากีฬาเพื่อยกมาตรฐานกีฬาของไทยให้ทัดเทียมกับอารยประเทศ จึงได้กำหนดแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (2531-2539) ขึ้นมาประกอบด้วย 6 แผนหลัก ที่จะมุ่งพัฒนากีฬาอย่างเป็นระบบ ดังนี้

1. แผนพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐาน

มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความสามารถในการเล่นกีฬาได้และดูกีฬาเป็น มีร่างกายแข็งแรง จิตใจสมบูรณ์ เกิดคุณธรรมในด้านความมีระเบียบ วินัย น่าจะเป็นนักกีฬาและสามารถนำคุณธรรมดังกล่าวไปใช้ในวิถีชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

2. แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพ

มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ครอบคลุมให้ประชาชนทุกระดับทุกเพศ ทุกวัย ได้รู้จักการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพอย่างถูกวิธี เข้าใจถึงผลประโยชน์ของการกีฬาเพื่อส่งเสริมสุขภาพ และความสามารถออกกำลังกายเพื่อป้องกันโรค และฟื้นฟูสมรรถภาพของร่างกาย

3. แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อการแข่งขัน

มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ยกกระดับมาตรฐานกีฬาของชาติเพื่อการแข่งขันในประเทศ ระหว่างประเทศ การสร้างลักษณะนิสัย และทำให้ผู้เข้าร่วมการแข่งขันเข้าใจ กฎ ระเบียบของการกีฬา อันจะส่งผลให้เกิดความเคารพ และปฏิบัติตามกฎ ระเบียบของสังคม

4. แผนพัฒนาโภชนาการกับการกีฬา

มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาโภชนาการ และส่งเสริมทักษะด้านโภชนาการ สำหรับผู้ที่ออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬา ในการบริโภคอาหารที่เหมาะสมกับขนาดของร่างกาย เพศ วัย และประเภทของการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา เพื่อให้สามารถออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จตามประสงค์

5. แผนพัฒนาการบริหารและองค์กรในการพัฒนากีฬา

มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาองค์กร ในการส่งเสริมกีฬาให้เป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการกีฬา แนะนำและควบคุมการดำเนินงานกิจกรรมกีฬาได้อย่างกว้างขวาง และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

6. แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ

มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาบุคลากร ระบบบริหารและการดำเนินงานด้านกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ที่เกี่ยวข้องให้สามารถรองรับการดำเนินงานในการพัฒนา เพื่อการอาชีพให้มีประสิทธิภาพ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2532)

เมื่อพิจารณาสาระสำคัญของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 แล้วจะเห็นว่ารัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากแนวทางโดยสังเขปโดยกำหนดไว้ในส่วนของการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ คือ

ส่งเสริมให้มีการจัดการแข่งขัน การเข้าร่วมการแข่งขันทั้งภายใน และภายนอกประเทศเป็นไปตามลำดับนับตั้งแต่การแข่งขันกีฬาภายในของแต่ละท้องถิ่น กีฬาระหว่างหน่วยงาน กีฬาเขต และกีฬาระหว่างประเทศ โดยมุ่งเน้นให้มีการกำหนดฤดูกาลการแข่งขันกีฬา ประเภทต่าง ๆ ในประเทศอย่างเป็นระบบ การคัดเลือกนักกีฬา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน จะต้องมามีวิธี และมาตรการในการค้นหาตัวนักกีฬา ที่มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องจริงจังและให้มีการกำหนดมาตรการ และมีแนวทางในการจําแนกนักกีฬาในการแข่งขันแต่ละระดับของการแข่งขันไว้ให้ชัดเจน เน้นการพัฒนาการกีฬาเพื่อการแข่งขันให้สมบูรณ์โดยปรับปรุงปริมาณ และคุณภาพ การประสานผลประโยชน์ร่วมกันในการพัฒนา บุคลากร อุปกรณ์ สถานที่ วิชาการ และเทคโนโลยีทางการกีฬาส่งเสริมการดำเนินงานเพื่อพัฒนาสุขภาพ และสมรรถภาพของนักกีฬา โดยเฉพาะในด้านโภชนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬาอย่างจริงจัง

จากแนวคิดดังกล่าวจะเห็นว่า ได้มีความเคลื่อนไหวในวงการกีฬาต่าง ๆ อาทิเช่น ได้มีการจัดตั้งเป็นสมาคมกีฬาต่าง ๆ ขึ้นมาในประเทศไทยมากมาย เช่น สมาคมฟุตบอล สมาคมว่ายน้ำ สมาคมบาสเกตบอล ฯลฯ เป็นต้น

ซึ่งงานกีฬาสอกกีฬาก็เช่นกันจะเห็นว่า ประเทศไทยได้มีความพยายามที่จะผลักดัน และส่งเสริมมาตลอด ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ดังจะเห็นจาก การเริ่มก่อตั้งเป็น สมาคมสอกกีฬ แห่งประเทศไทยขึ้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2507 (ประวัติการกีฬา, 2534) และได้มีการจัดการแข่งขันกีฬา สอกกีฬภายในประเทศ มากมายหลายรายการ และนอกจากนี้ ประเทศไทยยังได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติ มาตั้งแต่อดีต อาทิเช่น กีฬาแหลมทอง (ซีเกมส์) ครั้งที่ 3 พ.ศ. 2508 ณ ประเทศมาเลเซีย และส่งเข้าแข่งขันมาจนถึงปัจจุบัน และยังส่งเข้าแข่งขัน ในกีฬา เอเซียเกมส์ ครั้งที่ 5 ในปี พ.ศ. 2509 ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ และส่งเข้าแข่งขันจนถึงปัจจุบัน

นอกจากนี้ ในการพัฒนากีฬาของชาติ ทางด้านเอกชนก็ได้ให้ความสนใจ และแสดงความกระตือรือร้นเป็นอย่างมาก ในอันที่จะสนองตอบความต้องการของรัฐ ในการส่งเสริมกีฬา

ของชาติ โดยการให้การสนับสนุนทั้งในรูปของการจัดการ การส่งเสริมพนักงานสังกัด ให้เล่นกีฬา ตลอดจนบริจาคทรัพย์สิน ตามกำลังความสามารถเพื่อช่วยให้โครงการพัฒนากีฬาต่าง ๆ เป็นความจริงขึ้นมา ซึ่งความเคลื่อนไหวเหล่านี้ ล้วนเป็นตัวแปรที่ชักนำไปสู่ความเชื่อว่า อนาคตของการกีฬาไทยจะก้าวไปสู่ความเป็นเลิศในไม่ช้า และในการที่จะส่งเสริมการกีฬาแห่งชาติ ให้เจริญขึ้น จรินทร์ ธานีรัตน์ (2527) ได้ให้ความสำคัญว่าควรจะต้องวางแผนพัฒนาไปใน 2 ประการ คือ

1. การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน
2. การพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขัน หรือเพื่อประสิทธิภาพของนักกีฬา

ในการที่พยายามจะพัฒนากีฬา เพื่อความเป็นเลิศของกีฬาไทยนั้น รัฐบาลไทยได้มีความพยายามผลักดันมาโดยตลอด เพื่อที่จะให้ทัดเทียมและสามารถแข่งขันกับอารยประเทศได้ เช่นการพยายามผลักดันการที่จะเป็นเจ้าภาพการจัดการแข่งขันกีฬาหลายรายการ เช่น ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ หรือโอลิมปิกเกมส์ เป็นต้น ซึ่งในการที่จะพัฒนากีฬาของชาติให้เจริญก้าวหน้า จะต้องได้รับการสนับสนุนจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องอย่างเต็มที่ และต่อเนื่องดังที่ สมบัติ กาญจนกิจ (2533) ได้กล่าวว่า การวางแผนในการส่งเสริมและพัฒนา กีฬาของชาติให้เจริญก้าวหน้า เทียบเท่ากับนานาประเทศนั้น จะต้องมีการปูพื้นฐานที่ดีซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ และต้องได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่ายและดังที่ ประนัย จันทรประดิษฐ์ (2524) กล่าวว่าจะต้อง ได้รับความปรับปรุงด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านงบประมาณค่าใช้จ่ายสำหรับสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ อย่างจริงจัง
2. ด้านการปรับปรุงความสามารถของนักกีฬา มีการจัดสวัสดิการต่าง ๆ การให้แรงเสริมเพื่อเป็นกำลังใจ ไม่ทอดทิ้งนักกีฬาเมื่อหมดสภาพการเป็นนักกีฬา
3. ด้านอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกที่ทันสมัยตลอดจนการนำเอาเทคโนโลยีทางด้านการกีฬามาใช้
4. ด้านการบริหารองค์กร โดยเฉพาะหน่วยงานที่ทำหน้าที่ ทางด้านการกีฬา ทั้งของรัฐบาล และเอกชน ควรมีหลักในการจัดดำเนินการบริหาร อย่างมีประสิทธิภาพ ลดปัญหาการเล่นพรรคเล่นพวก การบริหารงานที่ขาดความยุติธรรมทำให้การกีฬาล่าช้า
5. ด้านการผลิตผู้ฝึกสอนที่มีคุณภาพ และชำนาญเฉพาะด้าน
6. ด้านการประชาสัมพันธ์การกีฬา ควรกระจายไปสู่ประชาชนในชนบทห่างไกลเพื่อ

ให้เกิดการตื่นตัว และเกิดความสนใจในการกีฬา

7. ด้านการประชุมสัมมนาวิชาการ เพื่อพัฒนากีฬาให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในการพัฒนาความเป็นเลิศทางการกีฬา ของประเทศไทย ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า สถิติของนักกีฬาไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขัน ในช่วงระยะเวลา 30 ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะ ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก นักกีฬาไทยไม่เคยได้รับเหรียญทอง จากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเลยแม้แต่ครั้งเดียว (สมบัติ กาญจนกิจ, 2531) ทั้งนี้เนื่องจากมีปัญหา และอุปสรรคมากมาย ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของ การขาดการกำหนด

เป้าหมายที่ชัดเจน และขาดทิศทางการพัฒนาที่แน่นอน ขาดการวางแผนงาน ตลอดจนขาดอุปกรณ์ สถานที่ บุคลากรที่ชำนาญการ ขาดตำราเอกสารวิชาการต่าง ๆ ขาดงบประมาณ และการสนับสนุนที่ต่อเนื่อง ฯลฯ จึงทำให้กีฬาฮอกกี้ของประเทศไทยไม่พัฒนาเท่าที่ควร ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534) กล่าวว่า การที่มาตรฐานการกีฬาของไทยเรา ไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควรนั้น สาเหตุสำคัญอย่างหนึ่ง อาจมาจาก การขาดกระบวนการในการสร้างนักกีฬาควบคู่ไปกับการแข่งขันกีฬาเพื่อให้มีจำนวนนักกีฬาเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังขาดการส่งเสริมให้เยาวชนได้มีการเรียนรู้ และฝึกหัดการเล่นกีฬาอย่างกว้างขวางซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของเกษม นครเขตต์ (2532) ที่ว่า ในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศนั้นจะต้องมีการพัฒนา และการเตรียมการอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มปลูกฝังให้เป็นนักกีฬา ตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยประถมศึกษา และรักษาเขาเหล่านั้นไว้ในระบบ จนกระทั่งเข้าสู่ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ตามลำดับ

ซึ่งในกีฬาฮอกกี้ของไทยก็เช่นกัน จะเห็นว่า ผลงานที่ผ่านมาของกีฬาฮอกกี้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จะเห็นว่าฮอกกี้ของไทย ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งผลงานที่ดีที่สุด ในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ก็คือรางวัลรองชนะเลิศ อันดับ 2 ส่วนกีฬาเอเชียนเกมส์นั้น ไม่เคยได้เหรียญรางวัลเลยในระยะเวลาที่ผ่านมา และผลงานล่าสุดที่ผ่านมากีฬาฮอกกี้ของไทยในการแข่งขันกีฬาฮอกกี้ เอเชียนคัพ ครั้งที่ 4 ในปี พ.ศ.2536 ณ ประเทศญี่ปุ่น ผลการแข่งขันปรากฏว่า ฮอกกี้ของไทยประสบกับความพ่ายแพ้ ด้วยการเสียประตูรวมทั้งทีมชาย และทีมหญิง ถึง 49 ประตู โดยทีมฮอกกี้ชาย อยู่ในอันดับรองสุดท้าย และทีมหญิงอยู่ในอันดับสุดท้าย จากทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมด (สมาคมฮอกกี้แห่งประเทศไทย, 2536)

จากผลงานที่ผ่านมาทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า กีฬาสอกกีของไทย ยังไม่ประสบกับความสำเร็จในการส่งเสริมเท่าที่ควร ย่อมเป็นข้อพิสูจน์ได้ว่ากีฬาสอกกีของไทยประสบปัญหาและจะต้องได้รับการพัฒนาศักยภาพ อย่างเร่งด่วน ดังนั้น ในการศึกษาปัญหา ในการส่งเสริมกีฬาสอกกีของประเทศไทย จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ประกอบกับยังไม่มีผู้ใดศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง จะมีก็แต่เพียงการศึกษาในเรื่องของการสร้างแบบฝึกทักษะของกีฬาสอกกีเท่านั้น ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ น่าจะเป็นประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทางในการวางแผนส่งเสริม และพัฒนา มาตรฐานของกีฬาสอกกีไทยในอนาคตให้ทัดเทียมกับต่างประเทศ และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการส่งเสริมกีฬาสอกกีของประเทศไทย ตามการรับรู้ของ ผู้บริหาร สมาคมชอกกี ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาสอกกี
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการส่งเสริมกีฬาสอกกีของประเทศไทย ระหว่างกลุ่ม ผู้บริหารสมาคมชอกกี ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาสอกกี

สมมติฐานการวิจัย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการส่งเสริมกีฬาสอกกีของประเทศไทย ตามการรับรู้ของ ผู้บริหาร สมาคมชอกกี ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาสอกกี แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้บริหารสมาคมชอกกี และกลุ่มตัวอย่าง ประชากร คือ ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาสอกกี รวมทั้งสิ้น จำนวน 350 คน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- 1.1 ผู้บริหารสมาคมชอกกี จำนวน 19 คน
- 1.2 ผู้ฝึกสอนกีฬาสอกกี สโมสรละ 1 คน จาก 30 สโมสร มีดังต่อไปนี้ คือ
 1. สโมสรทหารบก
 2. สโมสรทหารอากาศ

3. สโมสรโรงเรียนจำอากาศ
4. สโมสรกองทัพภาคที่ 1
5. สโมสรกองพันทหารราบที่ 11
6. สโมสรศูนย์ทหารม้าสระบุรี
7. สโมสรศูนย์สงครามพิเศษลพบุรี
8. สโมสรโรงเรียนนายเรือ
9. สโมสรตำรวจ
10. สโมสรโรงเรียนชุมพลทหารเรือ
11. สโมสรจู่ไรรัตน์
12. สโมสรกองทัพภาคที่ 3
13. สโมสรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
14. สโมสรมหาวิทยาลัยบูรพา
15. สโมสรมหาวิทยาลัยเกษตรแม่โจ้ .
16. สโมสรมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
17. สโมสรมหาวิทยาลัยขอนแก่น
18. สโมสรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
19. สโมสรมหาวิทยาลัยรามคำแหง
20. สโมสรมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
21. สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี
22. สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี
23. สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ
24. สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่
25. สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม
26. สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง
27. สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง
28. สโมสรวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ

29. สโมสรโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

30. ราชกรีฑาสโมสร

1.3 นักกีฬาชกกี จำนวน 301 คน

2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะปัญหาในการส่งเสริมกีฬาชกกีของประเทศไทย ตามการรับรู้ของผู้บริหารสมาคมชกกี ผู้ฝึกสอน และนักกีฬาชกกี ในด้านต่างๆ ดังนี้

2.1 ด้านบุคลากร

2.1.1 ผู้บริหารสมาคมชกกี

2.1.2 ผู้ฝึกสอน

2.1.3 นักกีฬาชกกี

2.2 ด้านงบประมาณ

2.3 ด้านอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก

2.4 ด้านการจัดและดำเนินการ

2.5 ด้านขวัญ และกำลังใจ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลถือว่ามีความเหมาะสม และสามารถครอบคลุมปัญหาในการส่งเสริมกีฬาชกกีของประเทศไทย
2. ข้อมูลที่ได้จากการสอบถาม และการสัมภาษณ์ของกลุ่มประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ประชากรตอบด้วยความตั้งใจ และตรงกับความเป็นจริง จึงถือว่าเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้

จำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ปัญหา หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมกีฬาชกกีของไทย ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านอุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก ด้านการจัดและดำเนินการ และด้านขวัญและกำลังใจ

ผู้บริหารสมาคมชกกี หมายถึง คณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬาชกกีแห่งประเทศไทย
ผู้ฝึกสอน หมายถึง ผู้สอน หรือ ผู้ควบคุมนักกีฬาชกกี ของสโมสรต่าง ๆ ภายใ

ประเทศไทย จำนวน 30 สโมสร มีดังต่อไปนี้ คือ สโมสรทหารบก สโมสรทหารอากาศ สโมสรโรงเรียนเจ้าอากาศ สโมสรกองทัพภาคที่ 1 สโมสรกองทัพทหารราบที่ 11 สโมสรศูนย์ทหารม้าสระบุรี สโมสรศูนย์สงครามพิเศษลพบุรี สโมสรโรงเรียนนายเรือ สโมสรตำรวจ สโมสรโรงเรียนชุมพลทหารเรือ สโมสรจุฬารัตน์ สโมสรกองทัพภาคที่ 3 สโมสรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สโมสรมหาวิทยาลัยบูรพา สโมสรมหาวิทยาลัยเกษตรแม่โจ้ สโมสรมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย สโมสรมหาวิทยาลัยขอนแก่น สโมสรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สโมสรมหาวิทยาลัยรามคำแหง สโมสรมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง สโมสรวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง สโมสรวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ สโมสรโรงเรียนสาริตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และราชกรีฑาสโมสร

นักกีฬาชอกกี หมายถึง ผู้เล่นกีฬาชอกกี ที่มาจากสโมสรต่างๆ 30 สโมสร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงปัญหาในการส่งเสริมกีฬาชอกกีของไทย
2. ราชเป็นแนวทางการแก้ปัญหา และส่งเสริมกีฬาชอกกีของไทยให้มีความเจริญก้าวหน้า และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. ราชเป็นแนวทางการศึกษา ค้นคว้า วิจัยเกี่ยวกับกีฬาชอกกีในครั้งต่อไป

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย